

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Кафедра культурології

До 35-річчя кафедри культурології

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КУЛЬТУРОЛОГІЇ

**Альманах наукового товариства “Афіна”
кафедри культурології**

*Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Культуротворчий потенціал молоді і перспективи культурної
інтеграції людства у XXI століття”*

15-17 листопада 2006 року

Випуск 5

Заснований в 2000 році

Рівне – 2007

Актуальні питання культурології: Альманах наукового товариства „Афіна” кафедри культурології: Матеріали Другої Всеукраїнської науково-практичної конференції „Культуротворчий потенціал молоді і перспективи культурної інтеграції людства у XXI століття”. – Випуск 5. – Рівне: РДГУ, 2007. – 181 с.

Виткалов В.Г. - **Головний редактор:**
- кандидат педагогічних наук, професор, зав. кафедри культурології РДГУ (голова редколегії)

Редакційна колегія:

Афанасьєв Ю.Л. - доктор філософських наук, професор ДАКККіМ (Київ);
Баканурський А.Г. - доктор мистецтвознавства, професор (Одеса);
Воробйов А.М. - кандидат педагогічних наук, професор РДГУ;
Граб О.В. - кандидат мистецтвознавства, доцент, куратор студентського наукового товариства „Афіна” РДГУ;
Дем’янчук О.Н. - доктор педагогічних наук, професор Волинського державного університету ім. Лесі Українки;
Жилюк С.І. - доктор історичних наук, професор РДГУ;
Кралуєк П.М. - доктор філософських наук, професор НУ „Острозька академія”;
Круль П.Ф. - доктор мистецтвознавства, професор НУ ім.В.Стефаніка (Івано-Франківськ);
Кушнарєнко Н.М. - доктор педагогічних наук, професор (ХДАК);
Постоловський Р.М. - кандидат історичних наук, професор РДГУ, Заслужений діяч науки і техніки України;
Стоколос Н.Г. - доктор історичних наук, професор РДГУ;
Поніманська Т.І. - кандидат педагогічних наук, професор РДГУ;
Троян С.С. - доктор історичних наук, професор РДГУ;
Уланова С.І. - доктор філософських наук, професор ДАКККіМ (Київ);
Швецова-Водка Г.М. - доктор історичних наук, професор РДГУ.

Рецензенти:

Арцишевський Р.А. - доктор філософських наук, професор Волинського державного університету ім. Лесі Українки;
Брилін Б.А. - доктор педагогічних наук, професор Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського.

Науковий редактор – **проф. Виткалов В.Г.**
Упорядники випуску – **проф. Виткалов В.Г., Граб О.В.**

Друкується за рішенням вченої ради Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 9 від 29.12.2005 р.).

Відповідальність за достовірність представленого матеріалу, а також за точність наведених цитат, імен, дат тощо несуть автори. Редакція залишає за собою право корегувати матеріали. Рукописи не рецензуються й авторам не повертаються. Редакція може й не поділяти точку зору авторів.

громадські організації у кількості 12-ти (серед яких-СУМ, КУЕМ, Еко клуб, ДКТР"СІЧ", Клуб"Гармонія" та інші) ухвалюють рішення про заснування справді демократичного за участі кожної з організацій молодіжної формації Рівненського обласного комітету молодіжних організацій (РОКМО). У цей же час на Рівненщині, як і по всій Україні, з'являється нова тенденція в ювенальному русі – в область приходять молодіжні організації, що є опосередковано частиною політичних партій: „Молодий РУХ” (НРУ), Ліберальна молодь (ЛДПУ), Молоді республіканці (УРП), Демократичні перетворення України (Дем ПУ), Молодіжний Конгрес Українських Націоналістів (КУН) тощо.

Саме представників такої молодіжної формації – голови Української соціал-демократичної молоді (СДПУ (о)) Рівненщини – Андрію Міщені вдається зареєструвати у 1999 році „старе”, „добре” РОКМО. З цієї позначки розпочався новий етап у діяльності молодіжних організацій на Рівненщині.

Нині в Рівненській області офіційно зареєстровано та легалізовано понад два десятки молодіжних угруповань різного спрямування. Про кількість реально існуючих, але не зареєстрованих, можемо лише здогадуватись. Переважна більшість із них – це молодіжні секції, відділи, групи політичних партій тощо. Тут і Зелена молодь, і ЛІМО (ліберальна молодь), і МОДЕМ (молоді демократи), і всім відомі ПЛАСТ, Козачата, УНА-УНСО, що мають у своїх лавах шкільну, студентську і робітничу молодь, службовців і підприємців.

Ще один потужний загін молодіжних об'єднань становлять суто студентські організації, не заангажовані тією чи іншою стабільною політичною ідеєю. Це різноманітні органи студентського самоврядування і самоорганізації – від рад гуртожитків і деканатів до парламентів і Всеукраїнської спілки студентів. Як правило, ці організації не є самостійно діючими і перебувають під впливом офіційних (державних) структур [4, с.51].

До особливостей культурного простору треба віднести також досить потужну мережу різноманітних релігійних общин, які останнім часом значно активізувалися. У пошуках шляхів творчої самореалізації все більше молоді звертається саме до них. Виникають цілі молодіжні общини, що діють за принципами клубів. Так, у Здолбунівській євангельській церкві „Джерело життя” діють і музичні програми, і проводяться заняття з читцями, і здійснюються театральні постановки. Загальний середній вік цієї общини не досягає й 30 років.

Нині, у так званий перехідний період, конче важливим є створення умов для самодіяльності, саморозвитку громадян і молодь потребує першочергової уваги стосовно відповідних стартових умов, авансування свого розвитку та життєвого становлення. Отже, державні інституції, громадські структури повинні підтримувати інноваційну, творчу діяльність молоді, її громадські організації й об'єднання.

Молодіжні організації є основою соціокультурних рухів, які сприяють формуванню у молоді активної громадської позиції, відчуття своєї значущості для суспільства, високої культури, самореалізації.

Джерельні приписи

1. Головенько В. А. Український молодіжний рух у ХХ столітті: історико-політологічний аналіз основних періодів. – К., 1997.
2. Громадська діяльність для новачків. – Рівне, 2001.
3. Корнієвський О. А. Сучасний стан молодіжного руху та його оцінка молоддю // Політологічні читання. – 1993. – №2. – С.20.
4. Опанасюк В. Деякі проблеми молодіжних об'єднань Рівненщини як напрямки інтеграції в світову культуру // Культура України ХХІ століття: діяльність культурологічних закладів в сучасних умовах: Збірник матеріалів регіональної науково-практичної конференції 30 листопада – 1 грудня 2001 року. – Київ-Рівне, 2001. – С.51.
5. Черній А. Л. Історія діяльності дитячих організацій: Навчальний посібник. – Рівне, 2002.

УДК 016. 213

Кузіч Р.С. – ст. ІV курсу спец.

„Образотворче та декоративно-прикладне мистецтво” РІС КСУ

н.к. – канд. іст. наук, доц. Шеретюк Р.М.

МОЛОДІЖНІ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ КУЛЬТУРИ

На сьогоднішній день молодь розділена на дві основні соціальні групи. До першої групи належить молодь, яка чітко розуміє своє місце і роль у суспільно-культурних умовах життя. До другої – молоді люди, які ще не ствердилися у суспільстві та не мають чітко визначеної ролі у соціумі. Свідома молодь – це суспільний прошарок суспільства, що займає окреме місце у соціальній культурі та відіграє особливу роль у суспільстві. Він спрямовує свої сили на розвиток країни та вирішення важливих проблем суспільства, виступає провідником духовного відродження та вимагає від суспільства постійної уваги і сприяння його адаптації. У результаті цього молоді люди об'єднуються в окремі групи та організовуються в громадські структури. Одним з дієвих механізмів суспільного перетворення є молодіжний рух, який можна прирівняти до політичної системи такої категорії суспільства, як молодь.

Молодіжний рух виникає в процесі соціально – економічного, соціально-культурного розвитку і є формою вияву соціальної активності юного покоління, що є найефективнішим механізмом взаємодії нових поколінь із суспільством.

Ці рухи є осередком формування молодіжних культур і стилів життя. Вони є найбільш динамічною формою соціальної активності молоді та способів вираження її соціально-політичних і культурних громадських ініціатив. Зародження українського молодіжного руху відбувалося в процесі формування його громадських структур, що з'явилися досить давно. Так, у XVI-XVIII століттях у період активної діяльності на українських землях церковних братств існувало чимало „молодечих”, або „младенческих”, братств [3, с.34]

Початок XVIII-XIX століть – це період в історії українського молодіжного руху, пов'язаний з відродженням національної свідомості в Україні, яка розвивається під впливом західних філософських систем. Саме в другій половині XIX століття відбувається активне зародження молодіжних структур, так званих громад. Наприкінці століття такі громади мали велике значення в багатьох містах України.

Друга половина XIX ст. відзначилася масовим становленням „земляцтв”- територіальних гуртків для самопомогової й культурної праці, які гуртували студентів усіх вищих закладів того чи іншого міста.

Процес зародження та становлення українського молодіжного руху й молодіжних організацій розпочався ще з XVI ст. і продовжує розвиватися до сьогодні. Його формування як складного соціального явища, як своєрідної політичної системи молоді набувало високої активності, масштабів та форм діяльності. Упродовж XX ст. український молодіжний рух пройшов складний шлях свого внутрішнього розвитку, що був пов'язаний із трансформаціями, котрі відбувалися у світовій спільноті в цілому.

Історія молодіжного руху – нерозривна складова частина загальноісторичного процесу як у світі, так і в кожній країні зокрема. Ось чому періодизація історії цього руху невіддільна від періодизації загальноісторичного процесу [3, с.27].

Внутрішнє життя молодіжного руху має свій поділ на етапи і рубезі. Важливою складовою періодизації молодіжних організацій є їхній вплив на розвиток молодіжного руху, що пов'язаний з міжнародним впливом цих структур і позначається на його періодизації.

Гене́за, або розвиток, молодіжного руху є надзвичайно складним процесом в історії суспільства. У дослідницькій літературі немає єдиної думки щодо трактування співвідношення таких вихідних для періодизації XX століття понять, як „етап” і „період”.

Провідний вітчизняний дослідник молодіжного руху в Україні В. Головенько вважає, що здійснюючи періодизацію історії молодіжного руху, необхідно враховувати, що її критерії складаються з двох взаємопов'язаних елементів. Перший характеризує зовнішні, об'єктивні умови розвитку цього процесу – рівень демократизації державного будівництва, розмах і форми громадянського руху взагалі, зміни політичної ситуації, у якій розвивається молодіжний рух, ставлення суспільства до юного покоління тощо. Другий елемент критеріїв періодизації з'ясовує зміст цього процесу шляхом аналізу діалектики розвитку складових частин самого молодіжного руху, їхнього впливу на життя суспільства загалом, вирішення проблем молоді зокрема, визначення місця цього руху в політичній системі суспільства тощо.

Аналізуючи головні етапи, можна простежити співвідношення розвитку партійної системи та організованого молодіжного руху. Тому деякі політологи, розглядаючи сучасний організований молодіжний рух, звертаються в першу чергу до періодизації розвитку партійної системи України, тим самим ігноруючи суто молодіжну специфіку явища. Цікаву періодизацію українського молодіжного руху запропонували фахівці УкрНДІ проблем молоді. Так, історія українського молодіжного руху умовно поділена на чотири періоди:

- перший – з часу появи молодіжних об'єднань і до кінця XIX ст. У той час молодіжний рух в Україні лише зароджувався;
- другий – з кінця XIX століття до середини 20-х років XX ст. – період становлення молодіжного руху України, що складався тоді з десятків молодіжних об'єднань, різноманітних за політичними та іншими уподобаннями;
- третій – з кінця 20-х до початку 80-х рр. XX ст. Протягом цього періоду молодіжний рух Радянської України був представлений лише комсомольською та піонерською організаціями. Більш різноманітним він був до 1939 року в Західній Україні. Традиції українського молодіжного руху частково розвивалися в українській діаспорі;
- четвертий – з середини 80-х рр. XX ст. і донині – період відродження молодіжного руху України, його становлення як складного явища, різноманітного за політичними структурними ознаками і формами роботи з молоддю.

Ця періодизація охоплює увесь період розвитку молодіжного руху в Україні і подає його в розгорнутій історичній ретроспективі. Слід зазначити, що більшість науковців визначають початком сучасного організованого молодіжного руху середину 80-х років XX століття. Хронологічна різниця у визначенні точки відліку в різних авторів полягає у „міфологізації” певної історичної події. Так, науковці, представники української західної діаспори, початком сучасного організованого молодіжного руху в Україні вважають утворення Українського культурологічного клубу та Товариства Лева (1987 рік). Цієї думки дотримуються А. Камінський, О. Закидальська та ін. Н. Косарев та І. Іванишин запропонували датувати початки сучасного організованого руху значно раніше. Власну думку стосовно цієї проблеми мають дослідники О. Єригін, І. Коляка, О. Громов, О. Корнієвський, А. Кузін, В. Чурбанов, О. Нелюбин та інші.

Молодіжний рух поділяється на такі категорії: громадські молодіжні фонди, релігійні об'єднання, молодіжні філії при „дорослих” громадських об'єднаннях та партіях, молодіжні підприємства, що займаються виробничою комерційною діяльністю, неформальні групи. Найбільш популярними є молодіжні організації, спілки, союзи, асоціації, рухи тощо. Молодіжні організації – це об'єднання молодих громадян, які згуртовуються і спрямовують свої сили на вирішення важливих проблем у суспільстві. Необхідною умовою для таких організацій є правові норми, що складають її нормативну основу. Національне право – це головна її складова. Це право закріплене в

4. Головенько В. А. Український молодіжний рух у XX столітті (історико-політичний аналіз основних періодів). – К.: А.Л.Д., 1997.
5. Головатий М. Ф., Немирівський Я. В. Виявлення молоді на сучасному етапі: Питання методології і методики. – К.: А.Л.Д., 1996.
6. Кудіна Л., Демчук Н., Обухівська О. Молодіжні рухи у регіонах України. – К.: Молодіжна альтернатива, 2005.
7. Кудіна Л., Демчук Н. Молодіжні НЦО в Україні та світі. – К.: Молодіжна альтернатива, 2005.
8. Перепелиця М. П. Державна молодіжна політика в Україні. – К., 2001.

УДК 908 (477)

Гончаров А.О. – ст. IV курсу
 спец. "Культурологія" РДГУ
 н.к. – канд. пед. наук, доц. **Забуга Т.В.**

УПА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ: МОЛОДІЖНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ

Відновлення Української держави спонукає нас дивитися на нашу історію з нових позицій. І це розуміння – історичне чи, може, і геополітичне – нам особливо необхідне. Слід схилитися перед тими, кого під час страшного мороку покликала на свій захист Україна, і особливо важливо – не обійти у цій ситуації незаслуженою неувагою будь-кого з тих, хто поклав своє життя за нашу Батьківщину.

Кожен, хто почув цей поклик Духу рідної землі, робив крок, який наближав час утвердження нашої державності, і робив це по-своєму. На цій дорозі загинуло чимало борців за незалежність: це й Іван Мазепа, і гайдамаки, на ній страждали Тарас Шевченко і Маркіян Шашкевич, вона щедро полита кров'ю січових стрільців, на ній загинули Василь Симоненко і Василь Стус.

І ось в незалежній Україні, яку визнало все людство, у нашу офіційну історію нарешті повертається все те, що раніше було білою плямою, або висвітлювалося однобоко в угоду пануючій ідеології, зокрема те, що стосується діяльності Української Повстанської Армії.

Останнім часом збільшується кількість як фахових наукових розвідок, так і публіцистичних матеріалів, присвячених діяльності ОУН-УПА. Ця тема розглядається у публікаціях О. Тищенка [3], В. Корнилова [4], В. Литвина [6], Д. Веденєєва [5], причому більшість з авторів відстоюють протилежні точки зору. Не викликає сумніву потреба поглибленого вивчення історії діяльності ОУН-УПА, однак це не повинно слугувати ідеї роз'єднання суспільства. Цілком закономірно, що тільки в умовах відродження демократії в Україні докорінно змінюється на державному рівні ставлення до самого факту участі УПА у Другій світовій війні. Але, як це і підкреслює у своїх останніх публікаціях В. Литвин, пошук історичної правди має бути одночасно пошуком шляхів консолідації народу.

Науковцям ще відкривати і світло, і тіні народного формування на основі документів як вітчизняних, так і зарубіжних архівів, аналізувати його діяльність. Це потрібно зробити заради історичної справедливості, й водночас жодною мірою не применшувати героїчної боротьби тих українців, котрі боролись проти фашизму в лавах Радянської Армії.

Історія УПА – це не тільки наукова, політична, а й складна моральна проблема для нашого посткомуністичного суспільства. Справді, люди, котрих професійні борці з націоналізмом, дбайливо дібрані соціалістичним істеблшментом, таврували як „зрадників”, „фашистських посіпак”, „безбатченків”, „запроданців”, „бандерівців” (суто для нашого краю), не можуть миттєво, навіть і згідно із сучасною державною ідеологією, перетворитися у суспільній свідомості на національних героїв.

З іншого ж боку, не варто ідеалізувати історії діяльність самої УПА. Напевно, слід вчинити розумніше, висвітливши ті факти, які раніше зумисне замовчувалися, зіставити їх у всій своїй строкатості і протиріччях. Саме це дасть можливість суспільству об'єктивно оцінити історію УПА.

Десять років збройно-політичної боротьби УПА змушують кожного замислитися над джерелами її сили. Відповіді на це питання не можна знайти, якщо не згадати моментів історичного порядку, які й обумовили постання УПА. Окреслення цих моментів допоможе нам зрозуміти, що боротьба УПА – це не явище, яке було викликане дією сторонніх сил, а результат глибоких внутрішніх процесів, що відбувалися в широких українських масах віками. Це і повстання проти Польщі під проводом Богдана Хмельницького 1648 року, і боротьба за незалежність України Івана Мазепи, Пилипа Орлика, Петра Дорошенка. Цю боротьбу продовжили в іншій площині Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка...

Найважливішою підпільно-революційною організацією, що діяла між двома світовими війнами, а також під час Другої світової війни й після неї, та стала невід'ємно причетною до виникнення УПА, була Організація Українських Націоналістів (ОУН). Її ініціатором і організатором був полковник Євген Михайлович Коновалець. Це сталося на першому Конгресі Українських Націоналістів 1929 року в м. Відні. ОУН була „підпільною партією”. Вона дотримувалася військових засад керівництва, конспіративних методів, суворої дисципліни й проводила кампанію політичного терору проти Польської держави та її представників. Найбільшим успіхом ОУН була її здатність завойовувати широку підтримку української молоді. За приблизними підрахунками, напередодні Другої світової війни ОУН нараховувала до 2 тисяч осіб. Кількість співчуваючих їй була набагато більшою [1, с.410].

ЗМІСТ

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО РЕКТОРА	3
<i>Виткалов В.Г., Граб О.В.</i> МОЛОДЬ У СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ ХХІ СТОЛІТТЯ: ЗА МАТЕРІАЛАМИ ДРУГОЇ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ „КУЛЬТУРОТВОРЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ МОЛОДІ І ПЕРСПЕКТИВИ КУЛЬТУРНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ЛЮДСТВА У ХХІ СТОЛІТТЯ”	4
РОЗДІЛ І. ПРОБЛЕМИ ГЕНЕЗИ КУЛЬТУРИ У МОЛОДІЖНОМУ СЕРЕДОВИЩІ	
<i>Шевчук М.В.</i> УКРАЇНСЬКА МЕНТАЛЬНІСТЬ ЯК ЄДНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ ТА ІНТЕЛЕКТУ: ДОСВІД ДЛЯ МОЛОДОЇ ГЕНЕРАЦІЇ	7
<i>Корольчук О. І.</i> МОРАЛЬНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ.....	9
<i>Возна Т.О.</i> ЯКІСТЬ ОСВІТИ ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КУЛЬТУРНОГО РІВНЯ МОЛОДІ.....	10
<i>Кутузова Г.</i> АСПЕКТИ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ СТУДЕНТІВ КЛАСИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ	13
<i>Перець О.М.</i> ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ СТУДЕНТІВ ВИЩОГО ПЕДАГОГІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ	15
<i>Терновенко Д.С.</i> ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ ТА ЇХ ФОРМУВАННЯ В КОНТЕКСТІ ГУМАНІСТИЧНОЇ ПАРАДИГМИ ОСВІТИ (на прикладі студентської молоді ЛНПУ ім. Т.Шевченка).....	18
<i>Потапчук Т.В.</i> МОРАЛЬНО-ДУХОВНІ ЦІННОСТІ І ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ СВІТОГЛЯДНИХ УСТАНОВОК СТАРШОКЛАСНИКІВ	21
<i>Пузиченко Т.</i> ГУРТКИ, ТВОРЧІ ОБ’ЄДНАННЯ ПОЗАШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ЯК СФЕРА РОЗВИТКУ ДУХОВНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ	23
<i>Терешко Л.В.</i> КУЛЬТУРА ЗДОРОВ’Я СУЧАСНОГО ПЕДАГОГА ЯК ПРЕДМЕТ ДОСЛІДЖЕННЯ.....	27
<i>Терешко Л.В.</i> КУЛЬТУРА ЗДОРОВ’Я ОСОБИСТОСТІ В ІСТОРІЇ НАУКОВОЇ ДУМКИ.....	30
<i>Семенович О.Л.</i> ІСТОРИОГРАФІЯ ДАВНЬОРУСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ВОЛИНИ.....	33
<i>Шевчук О.В.</i> ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОТИ З МОЛОДДЮ У КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ РІВНЕНСЬКОЇ „ПРОСВІТИ”	37
РОЗДІЛ ІІ. ДИНАМІКА КУЛЬТУРНИХ ПРОЦЕСІВ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ	
<i>Шевчук К.С.</i> ЕТИЧНИЙ ВИМІР ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ	39
<i>Виткалов С.В.</i> МОЛОДЬ У КУЛЬТУРНОМУ КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ (регіональний аспект)	44
<i>Кузьмук О.М.</i> НАЦІОНАЛЬНА КУЛЬТУРА В УМОВАХ ТВОРЕННЯ ГЛОБАЛЬНОГО СУСПІЛЬСТВА	46
<i>М’якота І.В.</i> ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЕЛІТАРНОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ТА ЇЇ РОЛЬ У СУСПІЛЬСТВІ.....	48
<i>Шуба А.І.</i> ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО РІВНЯ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ УТВЕРДЖЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ТЕНДЕНЦІЙ	51
<i>Кучина Н.І.</i> СТАВЛЕННЯ МОЛОДІ ДО СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО ВИДАВНИЦТВА В УКРАЇНІ	54
<i>Швая Д.В.</i> ПРОБЛЕМА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ В КОНТЕКСТІ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ	58
<i>Війтович Г. В.</i> ВПЛИВ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРНОГО ПОТЕНЦІАЛУ	

СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА.....	60
<i>Гумен Ю.В.</i> ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ І СУЧАСНА СТУДЕНТСЬКА МОЛОДЬ	62
<i>Марчук Ю. М.</i> МОРАЛЬНО-ЕТИЧНА ФІЛЬТРАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ ЯК КУЛЬТУРОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА.....	64
<i>Кравченко Т.В.</i> ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНОЇ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ.....	67
<i>Вакульчук М.В.</i> МАЙСТЕРНІСТЬ ТА КУЛЬТУРА ПЕДАГОГІЧНОГО СПІЛКУВАННЯ В НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ	69
<i>Старенька О.О.</i> ФОРМУВАННЯ ДУХОВНОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ (на прикладі художньо-педагогічного факультету РДГУ).....	73
<i>Шеретюк Р.М.</i> РЕЛІГІЙНИЙ ФАКТОР У КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ.....	74
<i>Куліда К.М.</i> ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ: СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ.....	76
<i>Пшебільська Л.Г.</i> ТЕНДЕНЦІЇ В ЗМІНАХ СТРУКТУРИ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В ПРОЦЕСІ СОЦІАЛІЗАЦІЇ	78
<i>Хоменко О. В.</i> ЗАПИТИ І ПОТРЕБИ СУЧАСНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ (на матеріалах РІС КСУ)	80
<i>Савич К.</i> СЛЕНГ ЯК СКЛАДОВА МОЛОДІЖНОЇ СУБКУЛЬТУРИ.....	82
<i>Карпович К.П.</i> САКРАЛЬНА ХУДОЖНЯ КУЛЬТУРА У КОНТЕКСТІ ДУХОВНОГО ЗРОСТАННЯ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ.....	84
<i>Загаєвська О.</i> ХРИСТІЯНСЬКА ЕТИКА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ.....	86
<i>Ковальчук Л.М.</i> ХРИСТІЯНСЬКА МОРАЛЬ ЯК СКЛАДОВА ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНОГО ТА ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ	89
<i>Миркевич О.В.</i> ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ МОЛОДІЖНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЯК ОСНОВА СОЦІОКУЛЬТУРНИХ РУХІВ.....	91
<i>Кузіч Р.С.</i> МОЛОДІЖНІ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ КУЛЬТУРИ.....	93
<i>Гончаров А.О.</i> УПА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ: МОЛОДІЖНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ	96
<i>Перебийнос С.І.</i> КОМУНІКАТИВНІСТЬ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ: ЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗНАЙОМСТВА (на матеріалах РІС КСУ)	98
<i>Заладовська О. В.</i> СТУДЕНТСЬКИЙ ШЛЮБ: ПОГЛЯД МОЛОДІ.....	100
<i>Бондарчук А.Я.</i> ВИХОВАННЯ У СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ СІМЕЙНИХ ВЗАЄМИН.....	102
<i>Заладовська О.В.</i> ГЕНДЕРНА СТРУКТУРА СІМ'Ї: СОЦІАЛЬНО-Педагогічний АСПЕКТ.....	104
<i>Коберська Т.М.</i> САМОРОЗВИТОК І САМОРЕАЛІЗАЦІЯ МОЛОДІ У СФЕРІ ДОЗВІЛЛЯ.....	106
<i>Левенець М., Старенька О.</i> ЛІДЕРСТВО ЯК ОДНА ІЗ ФОРМ САМОСТВЕРДЖЕННЯ ОСОБИСТОСТІ	108
<i>Чаус Ю.А.</i> ОБРАЗ РЕЛІГІЙНОСТІ В СТУДЕНТСЬКІЙ СУБКУЛЬТУРІ.....	111

РОЗДІЛ ІІІ. ХУДОЖНЯ ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ФАКТОР ДУХОВНОГО ЗРОСТАННЯ МОЛОДІ

<i>Деркач М.В.</i> ОСНОВНІ ЗАСАДИ СЕМІОТИКИ ТА ПРОБЛЕМИ МУЗИЧНОЇ ЕСТЕТИКИ	113
<i>Гнатюк В.</i> ОБРАЗ РЕЦИПІЕНТА ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ В АВТОРСЬКІЙ КАРТИНІ СВІТУ (на матеріалі класицизму і бароко).....	115
<i>Кошова І. П.</i> ОСОБЛИВОСТІ СВІТСЬКОГО ПОРТРЕТА ЛІВОБЕРЕЖНОЇ УКРАЇНИ ПЕРІОДУ БАРОКО У КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКОГО ОБРАЗОТВОРЕННЯ.....	118
<i>Макотера А.В.</i> РОЗВИТОК ЕСТЕТИЧНИХ ПОЧУТТІВ НА ПРИКЛАДІ РОЗГЛЯДУ ПОРТРЕТНОГО ЖИВОПИСУ УКРАЇНИ ХVIII-XIX ст.....	120
<i>Бєдакова С.В.</i> ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНІ ЗДОБУТКИ ВИКЛАДАЧІВ ПРАЗЬКОЇ КОНСЕРВАТОРІЇ КІНЦЯ ХІХ – ПЕРШОЇ ТРЕТИНИ ХХ СТОЛІТТЯ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОГО КУЛЬТУРОТВОРЕННЯ.....	123
<i>Бєлова О. С.</i> НЕОБАРОКО В УКРАЇНСЬКОМУ МИСТЕЦТВІ 1920-х рр.....	126
<i>Бєлова О. С.</i> КОНЦЕПЦІЯ ДУХОВНОГО ПЕРЕТВОРЕННЯ ОСОБИСТОСТІ: УРОКИ ІСТОРІЇ (на прикладі діяльності українського театру Л. Курбаса).....	128
<i>Шепелева І.А.</i> РОЛЬ УКРАЇНСЬКОГО АНДЕГРАУНДУ В ПОШУКУ ДУХОВНОЇ ОСНОВИ НАЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ	131
<i>Парфенюк В.І.</i> ВИХОВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ Й ПАТРІОТИЗМУ МОЛОДІ (на прикладі історичного роману Р.Іваничука „Мальви”).....	137
<i>Купець Л.М.</i> ПРОЗОВА ТВОРЧІСТЬ ЮРІЯ АНДРУХОВИЧА ЯК ФЕНОМЕН ПОСТМОДЕРНУ.....	140
<i>Дацик М.В., Левенець М.В.</i> МУЗИЧНИЙ ФОЛЬКЛОР У КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ХУДОЖНЬОЇ ПРАКТИКИ: ДО ПИТАННЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ	143
<i>Шемуровська О., Черуха А.А.</i> ФОЛЬКЛОР ЯК ЗАСІБ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ	146
<i>Федоришин М.В.</i> ТЕНДЕНЦІЇ КОЛЯДНИХ ФОЛЬКЛОРНИХ ФЕСТИВАЛІВ, СВЯТ ТА КОНКУРСІВ НА ВОЛИНІ. 149	
<i>Радковська Л.М.</i> ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНА ТА ВИХОВНА РОЛЬ ДУХОВНОЇ МУЗИКИ.....	151
<i>Соловійов В.А.</i> ПСИХОЛОГО-ЕМОЦІЙНИЙ ЕФЕКТ СПРИЙМАННЯ МУЗИЧНОГО ТВОРУ	154
<i>Довбенчук О.І.</i> ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИКИ НА КРАСЗНАВЧОМУ МАТЕРІАЛІ	157
<i>Глухенький М.Ф.</i> ВИВЧЕННЯ МІЖНАЦІОНАЛЬНИХ ЗВ’ЯЗКІВ УКРАЇНСЬКИХ ХУДОЖНИКІВ- ІМПРЕСІОНІСТІВ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ У РОЗВИТКУ КУЛЬТУРНО–МИСТЕЦЬКИХ ПРОЦЕСІВ ХХІ СТОЛІТТЯ.....	159
<i>Власюк Г.І.</i> МУЗЕЄФІКАЦІЯ ЗАМКОВИХ КОМПЛЕКСІВ У КОНТЕКСТІ ВІДРОДЖЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ УКРАЇНИ.....	161
<i>Глушук О.Г.</i> АМАТОРСТВО ЯК СФЕРА РЕАЛІЗАЦІЇ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ МОЛОДІ	165
<i>Швець Л.В.</i> ТРАДИЦІЇ РОДИННОГО ВИХОВАННЯ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	167
<i>Помогалова К.В., Аксьонова І.О.</i> РОЗВИТОК ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ СТУДЕНТІВ (на прикладі Студентського Центру моди Брянківського технолого-економічного технікуму Луганського педагогічного університету імені Тараса Шевченка).....	170
<i>Крайлюк Л.В.</i> ТВОРЧА СПАДЩИНА НІЛА ХАСЕВИЧА У СИСТЕМІ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ	

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КУЛЬТУРОЛОГІЇ

*Альманах наукового товариства “Афіна” кафедри культурології
Рівненського державного гуманітарного університету*

Випуск 5

Наукове редагування – *проф. Виткалов В.Г.*
Комп’ютерна верстка та макет – *Кравчук В.Ю.*
Упорядкування і коректура – *Виткалов В.Г., Граб О.В.*
Редактор – *Парфенюк В.І.*
Відповідальна за випуск – *Виткалов В.Г.*

Здано до набору 10.12.2005. Підписано до друку 20.02.2006.
Формат 60x84¹/₁₆. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman
Умовн. друк. арк. 21. Наклад 100 прим.

Адреса редакції: Рівне, вул. С.Бандери, 12.
Рівненський державний гуманітарний університет
Кафедра культурології. Тел. 8 (0362) 22-20-32

Актуальні питання культурології: Альманах наукового товариства „Афіна” кафедри культурології:
Матеріали Другої Всеукраїнської науково-практичної конференції „Культуротворчий потенціал молоді і
перспективи культурної інтеграції людства у ХХІ століття”. – Випуск 5. – Рівне: РДГУ, 2007. – 181 с.

**ББК 71.0
УДК 168.522**